

A KÖZBENJÁRÁS IMÁJA

Bor Ferenc tanításvázlata

Az igék hozzáolvasásával kapsz teljes értékű tanítást!

Az Igék a revideált Károli fordításból valók, amelyek ezen a linken megtalálhatóak:

<http://www.krisztusszeretete-egyhaz.hu/index.php?content=10&PHPSESSID=c6ed4d915feb123c559d8e1083a6a7a6>

1Tim. 2,1-2. Szükséges megérteni a közbenjárás szerepét és feladatát.

Hallani, hogy a hívők a közbenjárás imáját említik, ha *valakiért* imádkoznak.

Ebben az értelemben ez is igaz, de a Biblia sokkal *pontosabban* meghatározza ezt.

Közbenjárás = imában odaállni a törésre valakiért, aki ítélet alatt van.

Odaállni a törésre Isten és ember közé...

...s visszafordítani az ítélet végrehajtását és irgalmat kérni számára.

Hatékony akkor lesz, ha ez a Szent Szellem *kezdeményezésére* történik.

Az ószövetségi nép engedetlensége és bűne Istent *haragra* ingerelte > *ítélet* szállt rájuk.

Ábel kiontott vére *felkiáltott* Istenhez ítéletért (1Móz. 4,10).

Szodoma és Gomora erkölcstelensége is ítéletért *kiáltott* fel Istenhez (1Móz. 18,20-21)

Mik.7,18; Ezék.33,11. Isten *nem gyönyörködik* az ítélet végrehajtásában – ahogy egy bíró sem!

Isten örül, ha *kegyelmet* és *irgalmat* gyakorolhat (világi példa: elítélt kegyelmi kérelme).

Ha a bűnös *nem tér meg*, akkor az ítélet elkerülésének egyetlen útja:

ha valaki a törésre áll, *közben jár* Istennél és *irgalmat kér* számára.

Isten szíve *keres* valakit, aki *közbenjár* a bűnösért és *védőfalat* épít köré.

Isten elé áll a bűnösért, hogy *elfordítsa* az ítéletet tőle > és az *tovább* élhessen!

Ezék. 22,30-31. Isten szándéka *nem a pusztítás*, hanem az *irgalmasság*.

A büntetés *végrehajtatása helyett* keres EGY közbenjárót.

Ez egy kétségbeesett keresés Isten részéről, s amikor *senkit* nem talál, *kiontja* haragját.

Irgalom = a kiérdemelt büntetés *elengedése*.

Kegyelem = *ajándékba* kapjuk azt, az Atya végtelen szeretetéből...

...amit a *saját erőnkől nem* tudnánk megszerezni, kiérdemelni (pl: üdvösség Ef. 2,8-9).

Zsid. 4,16. Isten *jóságát*, gondviselését, segítőkészségét láthatjuk ebben a versben.

Az ember *rászorul* Isten irgalmára és kegyelmére, másként elveszne.

Jézus *sem megítélni* jött bennünket, mert akkor végünk lett volna (Mát. 9,13).

Isten *imádkozókat* keres, akiken keresztül ki tudja *irgalmát árasztani* az elveszettek felé.

Isten olyanokat keres, akik *hajlandók másokért* is imádkozni.

Örömet szerzünk az Úrnak azzal, ha *mi is irgalmasságot* gyakorlunk.

1Móz. 18,23-32. Ábrahám *közbenjár* a bűnös városokért, Szodomáért és Gomoráért.

Isten *nem titkolta* el a bűnös városra váró ítéletet, sőt ellenkezőleg.

Megkereste szövetségesét, Ábrahámot, hogy ő *könyörögjön* a két városért.

Ábrahám *szót emelt* értük, bár tudta, hogy büntetés járna számukra.

Kérdéseire Isten így válaszolt: - Igen, *megkönyörülök* rajtuk!

Ábrahám *megállt* a törésen és elkezdett *falat* falazni.

Hatszor kért Istentől mind nagyobb *irgalmasságot*, s Ő *jóváhagyta* mindegyik kérését.

Ábrahám úgy gondolta, *van* tíz igaz, ezért *abbahagyta* a közbenjárást.

Mint az írásokból tudjuk, *nem találtatott* ott tíz igaz, ezért mindkét város *elveszett*.

Világos, hogy Isten azért osztotta meg *tervét* Ábrahámval, mert Ő *kegyelmezni* akart.

2Móz. 32,7-14. Mózes valamennyi közbenjárása *eredményes* volt.

Amíg Mózes a Sínai hegyen időzött, s készültek a törvénytáblák > a nép *zúgolódott*.

A nép hamar *hűtlenné* vált, elhagyta csodatevő Istenét > *bálványszobrokat* öntöttek.

A bálványimádás nagy *haragra ingerelte* Istent > nem nevezte *saját* népének Izraelt.

De Mózes a nép mellé állt > emlékeztette Istent *ígéretére* > *irgalmat* nyertek.

Az Úr bíztat bennünket, hogy *juttassuk eszébe* az Igéjét, ígétét (Ésa. 43,25-26).

Vegyünk részt a *perben* > az *ítélőhatalban* > járjunk *közbe* > *felmentést* nyerjen.

A közbenjáró *azonosul* az ítélettel, odaszánja életét e szolgálatra (2Móz. 32,30-32).

És végül Isten *elfordította* az ítéletet Izrael népétől (Zsolt. 106,23).

4Móz. 14,17-20. A nép tízszer kísértette meg Istent > Mózes *újra emlékeztette* Őt.

Itt nem az Igéje alapján, hanem Mózes *beszéde* szerint *kegyelmezett* meg Isten.

Ez mutatja, hogy mennyire *fontos* a közbenjárás (40 év pusztai vándorlás alatt is).

Az *ószövetségben* nem mindig talált Isten közbenjárót (Ésa. 59,15-16).

1Tim. 2,5. Az *Újszövetség* közbenjárója *Jézus* – az elveszettek + üdvözültek ⇒ Isten között.

Különbségek az ő és újszövetségi közbenjárók között:

- Jézus *nem a földön* él – belépett a *mennyei szentélybe* – ott érettünk *jelenik* meg (Zsid. 9,24),
- Jézus *örökké él* (Zsid. 7,25),
- Atya *jobbán* ül – esedezik, *közbenjár* érettünk (Róm. 8,34).

Isten az egy igaz Krisztusért *kiengesztelődött* a világgal.

Ez alapján *igaznak* nyilvánítja azokat, akik *elfogadják* Jézus.

Különbség: *Jézus* a bűn és a szellemi halál feletti győzelem által igaz.

Nekünk az Ő közbenjárása által adatott a megigazultság.

A *státusza* megváltozik Isten előtt annak, aki Jézus elfogadásával *üdvözüil*:

a nem igaz – *igazzá válik* a szent vár által!

Isten ezt az *újjászületés* által munkálja ki.

Kérdés: ha Jézus a közbenjáró, akkor hogyan tudunk *eleget tenni* az 1Tim. 2,5 Igének?

Úgy, hogy Jézus *helyet ad* a közbenjáró imádság szolgálatában...

...mert mi az Ő *Testének tagjai* vagyunk (1Kor. 12,27).

A közbenjárás és kiengesztelés szolgálatát *megosztotta* velünk (2Kor. 5,20*).

Számít ránk Isten – hogy *figyelmünket másokra* irányítva imádkozunk értük.

Ha *együtt érzünk* másokkal, úgy *hatékonyabban* tudunk értük közbenjárni.

* 2Kor. 5,20 (King James Version)

Most tehát Krisztus követői lettünk, mintha Isten kérne titeket miáltalunk, KRISZTUS HELYETT IMÁDKOZUNK: béküljete meg az Istennel.

Forrás: Jim Sanders – Amit tudni kell az imádságról c. könyve